

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. november 15.
(csütörtök)**

Horváth Géza

40 ESZTENDŐ IS AZ ÚRRAL

Énekek: 455,1-5; 6-9

Alapige: 4Móz 33,1-5

Imádkozzunk!

Megalázzuk magunkat Előtted, hűséges Urunk, áldott Atyánk, és megvalljuk Neked bűnbánattal, hogy gondjaink nagy része abból fakad, hogy nem vagyunk engedelmesek, nem járunk teljes hitben, nem Rád nézünk egyedül, és nem Tőled várunk mindent. Megvalljuk, hogy gondjaink nagy részét mi magunknak keressük, magunknak szerezzük, és magunkra vesszük, közben roska-
dozunk alatta, és biztatjuk egymást, hogy minden gondotokat Őreá vessétek. Köszönjük, hogy könyörülő és irgalmas vagy, aki ennek ellenére is kész és képes vagy arra, hogy ezeknek a gondoknak a nagy részét megoldd, levedd rólunk, feloldozz belőlük, szabadságot adj nekünk és tiszta szívet, hogy járhassunk Velled a Te utadon.

Köszönjük Neked a mai napot is hálaadással, amelynek végén elcsendesedhetünk, imára hajthatjuk fejünket és könyörgésre kulcsolhatjuk kezünket, dicsőíthetünk Téged, és biztathatjuk magunkat, hogy ne álljunk meg a keskeny úton, hanem igyekezzünk a boldog cél felé, a mennyei Jeruzsálem felé, amit Te készítettél a Téged szeretőknek. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus véérért és engeszteléséért van oda bejárásunk, bemenetelünk. Egyszer majd elérjük a kaput, és boldogan kiálthatjuk: „méltó a megöletett Bárány, hogy Övé legyen minden dicsőség, tisztesség, erő, hatalom és áldás.”

Kérünk Téged, hogy a mai ígén keresztül is szólíts meg bennünket, adj üzenetet belőle a mi számunkra! Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket, elégíts meg hozzánk illő eledellel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Mózes 4. könyve 33. fejezetéből hallgassuk meg! Az első öt verset olvasom, a többire pedig majd utalások lesznek: *„Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijöttek Egyiptom földből az ő seregeik szerint Mózes és Áron vezetése alatt. (Megírá pedig Mózes az ő kijövetelőket az ő szállásaik szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ő szállásaik, az ő kijövetelők szerint. Elindulának Rameszeszből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páska után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Egyiptom láttára. (Az egyiptombeliek pedig temetik vala azokat, a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsősülöttjüket; az ő isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és tábort ütének Szukkótban.”*

Kedves testvérek, azért foglalkozunk néha többet a történeti könyvekkel, mert gazdag, aktuális lelki üzenetei vannak a mi számunkra. Ezek a történeti könyvek többek annál, mintsem történetek; amelyet leírt Mózes, amit olvassunk is, hogy „az Úrnak rendeletére”. Ebben a mai szakaszban van leírva tulajdonképpen a Biblia inspirációja, hogy „az Úrnak rendeletére”. Ezt is válaszolhatjuk azoknak, akik azt mondják: ó, hát a Bibliát is csak emberek írták! Nem arról van szó, hogy Mózes írta, hanem azt mondja Isten igéje, hogy Mózes írta le az Úr rendeletére. Tehát, ami a Bibliában le van írva, az nemcsak nekünk szól, hanem legfőbb mondanivalója és üzenete az, hogy az Úrtól jön, mert az Úr rendeletére írta le Mózes. Hiszen vannak olyanok, amiket ő nem is tudhatott, mert nem élte át, és mégis le tudta írni. Nemcsak azért, mert ezek fennmaradtak, hanem azért, mert Isten rendeletére írta le.

A 33. fejezetben, ha valaki elolvasta a napi ígét, akkor látta, hogy van egy hosszú felsorolás. Én szándékosan nem is olvastam, csak az 5. versben, hogy: elindultak Rameszeszből, és tábort ütének Szukkótban, – és aztán így folyamatosan jön: elindultak Szukkótból, és tábort ütöttek a következő helyen. Ez így megy hosszú verseken keresztül, egészen a 49. versig. Tehát látjuk, hogy 45 versen keresztül olvassuk csak azt, hogy elindultak, megérkeztek. Kérdezheti valaki: Miért kell ezt végigolvasnunk? Egyáltalán, Isten miért rendelte, hogy ezt írják le? Ha Isten rendelte, akkor bizonyára ennek nagy oka van! Az eddigiekből tudjuk és látjuk, hogy Mózes könyvei különböző helyeket említenek. Máraiban például keserű volt a víz, aztán mégis iható lett. Tehát, egy-egy ilyen helyet említenek, és legfőképpen azt, hogy mi történt azon a helyen. De aztán Isten jónak látta, hogy Mózes írja le az egész negyven éves vándorlásnak az állomáshelyeit. Ennek a negyven éves vándorlásnak a mi számunkra van egy gazdag lelki üzenete. Még csak nem is olyanok, amiket már hallottunk és tudunk, hogy Isten népe egy úton járó nép. Mindig elindulunk valahonnan és megérkezünk valahova. Lelki értelemben is így van: a hívó embernek el kell indulnia a hit útján, és meg kell érkeznie a hit útjának a végén, amikor égi látássá lesz hite és üdvösséggé reménye. Tehát, a hívó ember egy úton járó nép, és ezt nagyon szépen leírja az 5. Mózes 2:7, hogy a pusztai vándorlás során is Izráel népének vándorlását hogy lehet összefoglalni. A 7. verset olvasom Mózes 5. könyvének

2. fejezetéből: „Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezdednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben.”

Tehát, először is, azért kell visszatekintenie Isten népének a vándorlásra, a különböző állomáshelyekre, hogy a következő könyvben Mózes leírassa: az Úr veled volt, megáldott, és nem szűkölködtél semmiben. Azért, hogy erre visszanezve mindig csodálkozzunk bele, és ezt ujjongással és hálaadással tegyük! Mózes így foglalja össze: veled volt Istened, megáldott. Tudja, hogy a nagy pusztaságban jártál, és nem szűkölködtél semmiben. Tudniillik, a pusztában mi volt a legnagyobb kísértés? Az, hogy „Isten elhagyott minket”. Mert, amikor az ember nehézségbe kerül, amikor az ember egy kicsit satuba kerül, amely megszorítja akár testileg, akár lelkileg, akkor hajlamos arra, hogy azt gondolja: ezen az úton nem jött velem Isten. Most nem akarom felolvasni a „Lábnyomok” c. verset, de talán az itt lévő testvérek tudják kívülről, milyen szép az, amikor csak egy lábnyomot lát az illető, akkor Isten azt mondja neki: az a lábnyom az Enyém, mert akkor az ölemben vittelek.

Tehát, mi hajlamosak vagyunk elfelejteni, testvérek, hogy Isten a pusztában hordozta az Ő népét. Milyen csodálatos az, hogy veled volt, megáldott, tudott rólad! A deizmus óta, a deisták hatására az ember mindig hajlamos arra, hogy Isten elfelejtkezik, és nem törődik ezzel a világgal. A deisták tanították – ahogyan Madách írja az Ember tragédiájában – „a nagy mű kész; igen, a gép forog, az Alkotó pihen.” Isten megalkotta, amit megalkotott, aztán magára hagyta. Éppen kedden este a felnőtt konfirmandusokkal a teremtés kérdéseiről volt szó, hogy mit vallunk; mit hiszel, amikor ezt mondod: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében”.

A Káté írói már nagyszerűen beleírák, nemcsak azt, hogy Isten teremtette a mennyet és a földet, amikor még nem volt semmi, hanem utána rögtön azt mondják: és ma is fenntartja és igazgatja.

Tudniillik, a teremtést soha nem lehet szemlélni a gondviselés nélkül; a teremtést és a gondviselést, pedig nem lehet szemlélni Jézus Krisztus nélkül. Ezért kezdik így a feleletet: a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, aki ezt az egész világot úgy teremtette, hogy nem volt semmi, – mert a teremtés és a gondviselés hite önmagában nem hit, hogyha azt nem Jézus felől nézzük, hogyha azt nem a megváltó hit felől szemléljük. Akkor ragyog fel az embernek, hogy igen, Ő teremtett, Ő alkotott minket, nyája legelőinek juhái vagyunk – mondja a 100. Zsoltár írója.

Még hadd emeljem ki, amit a végén hozzátesz: amit e siralomvölgyben rám bocsát. Azért, testvérek, mert a hívő ember úgy érzi, hogy ez mégis csak egy siralomvölgy. Még akkor is, hogyha viszonylagos jólétben élünk, nem szenvedünk semmiben hiányt, a hívő ember azt vallja, hogy ez a teremtett világ a bűneset óta mégis csak siralomvölgy. Csak az az igaz, amit a 277. énekben éneklünk, hogy „Rám-rám derül ismeretlen Útamon egy kis öröm; azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm.” Azért, mert Isten „Veled volt a pusztában; megáldott téged; nem szűkölködtél semmiben, és tudta, hogy mi a te utad!”

Olyan szépen fejezi be a Káté: „amit e siralomvölgyben rám bocsát, javamra fordítja, mert ezt megcselekedheti, mint mindenható Isten, és meg is cselekszi, mint hűséges Atya.” Megszóal Isten szuverenitása: Ő bármit megtehet, és az embernek nincs joga megkérdezni – mondja Dániel, a könyvének 4. fejezetében: az ember nem foghatja meg a kezét, hogy mit, miért cselekszel. Sokan kérdezik: hol volt Isten akkor? Hol van Isten ilyenkor? A pusztai vándorlás arról beszél, hogy Isten nem bűneink szerint cselekszik velünk; bűneink ellenére irgalmas, és még amikor büntet, akkor is atyai kezével és atyai szívével büntet. Úgyhogy a zsoltáros, aki ezt megérti, nem tud mást mondani, csak azt, hogy „a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem”, mert Isten nem úgy cselekszik velünk, mint mindenható Isten, hanem úgy, mint hűséges Atya. Ezért van megírva a pusztai vándorlás története! Ez az első nagy üzenete: vegyétek észre benne az Urat, hogy 40 esztendeig is az Úrral jártatok! Nem úgy van, hogy magukra hagyta őket, hanem irgalmasan cselekedett velük.

Tehát, miért kellett leírni a vándorlást? Azért, hogy Istent lássák benne, majd pedig magukat lássák benne. Miért? Azért, testvérek, mert a mi emberi gondolataink úgy vannak, hogyha valamelyik helyen történt valami, azt nem fogjuk elfelejteni, az mindig eszünkbe jut. Nem tudom, ti így vagytok-e vele, én amikor egy-egy olyan helyen járok, vagy csak a falut jelző táblát látom, egy ottani bűnöm eszembe jut, mert tulajdonképpen a bűn nem csak a szívhez, hanem a helyhez is kötődik. Az mindig egy bizonyos helyen történik. Az nem úgy van, hogy nem voltam sehol, amikor elkövettem! Izráel népének ezért kellett végigvenni a szálláshelyeket, ezért írta le Mózes, hogy mindig előttük legyen, mi történt ott.

Eszükbe kellett jusson, hogy amikor megálltak, akkor azért álltak meg, mert Isten azt mondta: amíg meg nem tisztultok, addig nem mehetek tovább! Ilyen volt például Mirjámnak a büntetése. Amikor megálltunk, az az Isten tervével ellenkező dolog, mert Isten arra rendelt bennünket, hogy ne álljunk meg. „Testvérek, menjünk bátran, Hamar leszáll az éj, E földi pusztaságban megállni nagy veszély.” Aki megáll a hit útján, az rá fog érni olyan dolgokra, amire ha megy, akkor nem érne rá.

Isten népe egy ilyen menetelő sereg, akinek az Úr azt mondja: irány a cél felé, ne állj meg és ne pihenj meg! Sok helyben járó keresztyén van ma is. Izráel népének vándorlása tanítson bennünket arra, testvérek, hogy helyben járó, keresztyén hívő élet nincs! Az mindig haladás, az mindig előremenetel. Lehet, hogy csak egy picit megyek előre, de előre mentem!

A 3. versben azt olvassuk, hogy a páska után való napon jöttek ki Izráel fiai, felemelt kézzel, az egész Egyiptom láttára. Megint megemlíti Mózes, hogy mikor indultak el, pedig mindenki tudta: ne felejtsetek el, hogy a páska utáni napon! A ti indulásotokat megelőzte egy áldozat, a páska! Le kellett ölni a bárányt, és a családnak meg kellett együtt enni. Jézus pedig a tanítványaival eszi meg a bárányt, mert azt mondja: aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám. Nem Máriával, nem a családjával, a féltestvéreivel eszi meg a páska bárányt, hanem a tanítványaival. Az úton járás mindig

ezzel kezdődik: a páskával, a szabadítással. Akit nem az Úr szabadít meg, az nem fog tudni a keskeny úton járni.

Mózes leírja a pusztai vándorlás helyszíneit azért, hogy lássa Izrael népe, az Isten nekik szabadítójuk és nem hóhéruk! – Ez Kálvintól származik, ő néha keményen fogalmazott. Tudniillik, úgy gondolkodtak: „Meghalni hoztál ki minket a pusztába!” Azért mondja Mózes, hogy a páska után, mert Isten kiszabadította őket. Azt mondja: az Isten szabadított meg titeket! Mert Izrael népének kísértése az volt, hogy ne a szabadító Istent lássa.

Annak ellenére, hogy viszonylag rövid idő alatt célba érhetek volna, negyven évig vándorolnak, és azért vannak leírva ezek a helyek, hogy Izrael népe előtt világos legyen, hogy csak az ő makacosságuk és kemény szívük, romlott természetük kényszerítette őket ilyen hosszú és fárasztó útra.

Aztán, a 4. versben olvassuk, hogy „Az egyiptombeliek pedig temetik vala azokat, a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülöttjüket; az ő isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.” Tehát, egymás mellé teszi a két népet: Izráelt, aki a páska után kivonul, és Egyiptomot, aki a páska után temet. Azt mondja: ti kijöttetek felemelt kézzel, egész Egyiptom láttára. Az egyiptomiak meg közben temettek. Azért fontos ezt megemlíteni, mert benne van Isten eleve elrendelésének is a titka! Az egyiptomiak látták, hogy kimegy Izrael felemelt kézzel, magasztalva és dicsőítve az Istent, ők pedig nem emelik fel a kezüket, hanem leengedik, mert temetnek. Isten népe elindul, de ők nem akarnak menni.

A hitetlen ember ott marad, ahol van; csinálja azt, amit csinál; és legfőképpen temet. Mit mond az ige? Temették, akiket megölt az Úr, minden elsőszülöttüket. Itt benne van a Szentírásban, hogy a hitetlen ember eltemeti a jövőjét. Mert az elsőszülött a jövő! Az elsőszülötteknek kellett eltartani a szülőket. Ők két részt kaptak mindig az örökségből, mert őrajtuk volt az a gond, hogy a szüleiket el kellett tartaniuk. Az egyiptomiak meg temetik az elsőszülötteiket, eltemetik a jövőjüket. Izrael népe megnyeri a jövőt. Azt mondja Isten: beviszlek titeket a tejjel és mézzel folyó földre; ezek a hitetlenek meg közben eltemetik a jövőt. Mert a hit hiánya, testvérek, soha nem lesz képes másra, mint a jövő eltemetésére!

Hadd mondjak néhány példát! Egy professzor mondta, aki szociológiával foglalkozik: ki lesz, aki a mi nyugdíjunkat kitermeli? Ránk nézett, meg magára is. Tehát, majd amikor mi oda kerülünk, hogy nyugdíjasok leszünk, akkor ki lesz, aki a mi nyugdíjunkat kitermeli? Mert a magyarság eltemette a jövőjét! Mert sok-sok elsőszülöttet temettek el. Múltkor volt a rádióban egy riport, hogy az 1957-es abortusztörvény megjelenése óta Magyarországon több, mint 4 millió gyermeket öltek meg. A mi magyar népünk eltemette a jövőt. Egy igehirdető mondta mindig a prédikációjában, ha valaki emlékszik rá, hogy nekünk a legnagyobb veszteségünk nem Mohács volt. Nekünk a legnagyobb veszteségünk nem a Don-kanyar volt, hanem nekünk a legnagyobb veszteségünk azok a magyar édesanyák, akik a gyermekeiket megölték! Lehet erről nem beszélni, lehet ezt elhallgatni, de lehet ezt mondani: igen, Uram! Ez a magyar nép, amelyik áldást kér a himnuszában, mert olyan sokszor mondjuk: nincs még egy nép,

amelynek ilyen himnusza van, és közben mi tudjuk lelki emberek, hogy de nincs még egy ilyen nép, amely eltemeti a jövőjét, amely eltemeti a reménységét, amely el akarja temetni a hitét! Ennél csak az a még nagyobb gonoszság, amikor valaki nem temet, hanem valakivel a saját sírját ásatják meg.

Tulajdonképpen, ezt látjuk Európa-szerte és világszerte! Vagy most már nem is csak az eltemetés, a jövő temetése van, hanem most már a gonosz odáig ment, hogy a saját sírunkat ásatja meg velünk. Milyen borzasztó dolog! Izráel népe mit csinált? Járt az Úrral, járt a csodák mezején, Egyiptom meg temetett. Ezzel voltak elfoglalva.

Testvérek, nekünk ebből az a tanulság, hogy mi járhatunk az Úrral a csodák mezején a siralomvölgyben is! Mert „...nagyobb részök nyomorúság és fáradság” – mondja Mózes imádságában, a 90. Zsoltárban. Nagyobb részük hiábavalóság és nyomorúság, de kedves testvérek, nekünk meg kell tanulni, hogy mi ne temessünk! Több gyülekezetben hallottam a következőt; sok idős atyafi és testvér azt mondta nekem: Tiszteletes úr, mi még csak vagyunk, de ha mi elfogyunk, vége az egyháznak! Hát, mondom: ha az egyház Ura nem az Úr Jézus lenne, akkor lehet, hogy így lenne! Azért, mert a hitetlenség mindig hajlamos arra, hogy temessen. Sok évvel ezelőtt volt a televízióban egy olyan műsor, hogy „Örömhír”. Nem nagyon néztem, őszintén megmondom, de egyszer mégis bekapcsoltam, és pusztuló dunántúli templomokat mutatnak. Megszólítottak egy-egy idős ott lakót – akkor még nem volt uniós támogatás, meg mindenféle támogatás a kilencvenes években, és tényleg nagyon sok lepusztult templom volt Magyarországon is, de a Dunántúlon talán több. Akkor egy-egy ilyen „Örömhír” azt tűzte ki célul, hogy bemutatja a pusztuló templomokat.

Azt gondoltam akkor, hogy betelefonálok: testvérek, az örömhír helyett ne temessünk, ne a szomorút mondjuk el. Hát van reménységünk, nem kell eltemetni a jövőt; nem kell eltemetni a reményt! Nem kell eltemetni a hitünket! Az Úristen, amikor adta az ébredést, a puritán mozgalmakat, amikor Isten Lelke fújt, mennyből alájövő, és életet lehelt, akkor a csontok megéledtek – ahogy Ezékiel látta a völgyben. Nem kell nekünk kétségbeesnünk! Nem kell nekünk temetni, amikor felemelt! Hol vannak a felemelt kezek? Emlékszem, amikor 1981-ben a nőket felszentelték, akkor a vezető püspök azt mondta: férfi már lassan nem lesz egy se, és muszáj a nőket felszentelni, mert különben nem lesz, aki prédikáljon! Egy olyan dolog, ami a Heidelbergi Kátéval, a Második Helvét Hitvallással, meg a Szentírással is ellenkezik. Akkor emlékszem, a Reformátusok Lapjában volt egy nagy vita, pro és kontra, Bartha püspök, kontra Szikszai Béni. Most csak a két vezetőt említem; és emlékszem, hogy Béni bácsi is azt mondta, hát, akkor, emeljük fel kezünket és imádkozzunk, hogy férfiak térjenek meg, és Isten hívja el őket a szolgálatba! Volt idő, testvérek, amikor igen, mi is temettünk! Van idő, amikor az Egyház is temet. Van idő, amikor az Egyház is úgy temet, hogy közben felemelhetné a kezét, és felemelt kézzel jöhetne ki Egyiptomból, a szabadító Isten megváltó tervét komolyan véve, és abban teljes bizonyosságot kapva.

Jaj, de sokszor vagyunk pesszimizták, lemondóak! Temetünk, ahelyett, hogy azt mondanánk: könyörülő Isten az Úr, késedelmes a haragra és nagykegyelmű. Ő vezet minket mindhalálig – úgy, ahogy itt láttuk.

Aztán, azért is írta le Mózes, és ezzel lassan befejezem, hogy lássuk meg, hogy a hívó embernek milyen színes az élete! Mi minden történik velük! Hogy egy-egy helyről úgy emlékezzenek meg, hogy ott Isten mit cselekedett, mert a hívó ember vándorútja, a keskeny úton való haladás az ilyen színes! Akinek nem színes, annak csak felszínes lehet a hite is, meg az úton járása is, de a hívó embernek ilyen színes, azért, mert megáldja az Úr. Ott mindig történik valami, ami ok a hálaadásra, a magasztalásra és a dicséretmondásra. Így rendelkezett Isten.

Adja meg az Úr, testvérek, csak ebből a néhány versből elvéve az igei üzenetet: elindulnak Márából és jutának Élimbe. Máránál elégedetlenkednek, hogy keserű ez a víz, eljutnak Élimbe. Élimben pedig volt tizenkét forrás és hetven pálmafa. Mára a keserűség helye, de aztán Isten továbbviszi őket Élimbe. Lehet, hogy nem arra kellett volna menni, de Isten arra viszi őket, ahol van tizenkét forrás, meg hetven pálmafa. Magasztaljuk hát ezt az Urat, testvérek, most imádságban is, aki így vezet ma is bennünket! Sokszor azt érzed, hogy a pusztában, sokszor azt érzed, hogy Márában, sokszor azt érzed, és lelkileg úgy gondolkodunk, hogy itt csak temetni kell, de közben Isten bevisz Élimbe, ahol meg felfakasztja a forrásokat! Az 5. Mózes 2:7 igaz, tanuljuk meg! „Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezeden minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben.” Legyen érte áldott!

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy leírtad ezeket az igéket. Köszönjük, hogy tudtad, itt ezen az estén ez fog hangzani, hogy belőle figyelmeztetést kapjunk, de erőt és bátorítást vegyünk, hogy benne ragyogjon nekünk a Te drága lényed; hogy benne felfedezzük azt, hogy ki vagy Te, és milyenek vagyunk mi. Köszönjük, hogy Márából Élimbe vezet az út. Magasztalunk Téged, hogy csak a csökkönységünk, csak a keményszívűségünk az, mely számunkra a vándorlást, a vándorutat ilyen nehézé teszik, mert bármilyen nehéz volt egy hívónek a vándorút, ha azt Veled járta, akkor gyönyörködött a Te ösvényedben, hálás volt érte a tanulságokért, mert megtapasztalta, hogy valóban vele voltál, és célhoz vitted az ő életét.

Kérünk Téged, szánj meg bennünket, úton járókat, vezess bennünket mennyei hazánk felé, amelyet Jézus vére szerzett meg nekünk, és amelyet nem aranyon és nem ezüstön szerzett, hanem az Ő drága vérével! Áldd meg éjszakákat, kérünk! Áldd meg a holnapi napot is számunkra, munkánkat, tennivalóinkat, és add, hogy ne helyben járó nép, hanem menny felé siető nép lehessünk, kegyelmed és hűséged által!

Ámen.

455. ének

1. Testvérek, menjünk bátran, Hamar leszáll az éj,
E földi pusztaságban Megállni nagy veszély. Hát merítsünk erőt
A menny felé sietni, Nem állva megpihenni A boldog cél előtt.
2. A keskeny útra térünk, Ne rettentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű s igaz. Mint egykor Ő tevé,
Most véle s benne bízva, Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.
3. Óemberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton. A láthatót ne bánd,
Csak rázd le, mi kötözne: Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.
4. Zarándok módra járva, Legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, Ki pénzt, vagyont keres. Hadd gyűjtsön a világ,
Mi tőle el se kérjük, Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.
5. Az út el van hagyatva, Borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta Még a keresztet is. De egy út van csupán,
Így hát előre bátran, Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.
6. Úgy járunk itt, lenézve, Mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre, Hangunk se hallva meg. De aki ránk figyel,
Víg énekünket hallja. Szent reménység sugallja, Mit ajkunk énekel.
7. Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz. Tartsunk jól össze hát,
Tudjunk utolsók lenni, A bajt vállunkra venni E földi élten át.
8. Menjünk vígan sietve, Hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, S a test majd sírba rogy. Csak még egy kis túrás!
Ha Őt híven követjük: A láncot mind levetjük S vár ránk az égi rész.
9. Elmúlik nemsokára A földi vándorút,
És az örök hazába, Ki hű volt, mind bejut. Ott vár angyalsereg,
Ott várnak mind a szentek, S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.